

Dosarul nr. 3ra-641/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. V. Sîrbu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Bostan, V. Negru, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

28 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Societatea pe Acțiuni „Apă - Canal”,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău”, cu privire la contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei din 2 martie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel depusă de Societatea pe acțiuni „Apă-Canal Chișinău” și s-a menținut hotărârea din 09 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă:

La data de 16 ianuarie 2019, Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cu privire la contestarea actelor administrative.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a indicat că, la 20 noiembrie 2018, Societatea pe acțiuni „Apă-Canal Chișinău” a întocmit un act de deconectare a instalațiilor de utilizare pentru consumatorul Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” cu sediul pe str. Uzinelor 201, sect. Ciocana, mun. Chișinău.

La 21 noiembrie 2018, a înaintat cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea/revocarea actului de deconectare a instalațiilor de utilizare din 20 noiembrie 2018 întocmit de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” față de consumatorul Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company”.

Reclamanta a indicat că, la 31 octombrie 2018, Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” a eliberat factura fiscală nr. AAF 314876 cu privire la achitarea

sumeii de 213755,13 lei cu titlu de tarife diferențiate pentru depășirea concentrațiilor maxime admisibile în apele uzate.

Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company”, la 26 noiembrie 2018, s-a adresat Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cu o cerere prealabilă, solicitând anularea/revocarea facturii fiscale nr. AAF 3148476 din 31.10.2018 și de a nu deconecta Societatea pe acțiuni „Glass Container Company” de la instalațiile de apă și canalizare, întrucât reclamantul întrunește condițiile pct. 144 lit. a) din Regulamentul cu privire la serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare aprobat prin Hotărârea nr. 271 din 16 decembrie 2015 a Agenției Naționale de Reglementare în Energetică.

La 17 decembrie 2018, Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” a recepționat răspunsul Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” la cererea prealabilă din 21 noiembrie 2018, prin care pârâtul a menționat că avizul de deconectare este prevăzut în fiecare factură expusă spre plată lunar consumatorilor, iar actul de deconectare a instalațiilor de utilizare din 20 noiembrie 2018 reprezintă un aviz de deconectare. La aceeași dată, au primit răspuns la cererea prealabilă din 26 noiembrie 2018 cu privire la anularea facturii fiscale AAF 3148476 din 31 octombrie 2018, prin care pârâtul a invocat că actul contestat a fost emis în conformitate cu clauzele contractuale, actele legislative și normative în vigoare și urmează a fi achitate în termeni cât mai restrânși.

Reclamanta a menționat că, potrivit normelor pct. 140-141 al Regulamentului cu privire la serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare, deconectarea instalațiilor interne de apă și de canalizare ale consumatorului se efectuează numai după avizarea consumatorului, prin aviz de deconectare și faptul că avizul de deconectare se expediază sau se înmânează consumatorului cu cel puțin 5 zile calendaristice înainte de data preconizată pentru deconectare, ceea ce nu a fost realizat de către pârât.

În opinia reclamantei, avizul de deconectare indicat în fiecare factură lunară de plată nu este întocmit în conformitate cu pct. 141 din Regulamentul cu privire la serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare, or, avizul de deconectare se expediază sau se înmânează consumatorului cu cel puțin 5 zile calendaristice înainte de data preconizată pentru deconectare. În această ordine de idei, reclamanta a indicat că avizul de deconectare nu întrunește condițiile legale stabilite expres de Regulament, respectiv acesta nu poate fi considerat ca fiind expedit/înmanat/efectuat.

Reclamanta a susținut că Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” n-a expedit în adresa consumatorului Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” nici un aviz de deconectare, ci a întocmit imediat, în mod abuziv, un act de deconectare a instalațiilor de utilizare contrar prevederilor Regulamentului, invocând eronat că actul de deconectare a instalațiilor de utilizare din 20 noiembrie 2018 este de fapt un aviz de deconectare.

Astfel, reclamanta a invocat că avizul de deconectare și actul de deconectare a instalațiilor de utilizare sunt 2 acte diferite și nu pot fi înlocuite unul cu altul, prin aplicarea analogiei legii, așa cum invocă pârâtul în răspunsul din 17 decembrie 2018 la cererea prealabilă din 21 noiembrie 2018.

A constatat o încălcare gravă a prevederilor Regulamentului la întocmirea actului de deconectare din 20 noiembrie 2018 în privința consumatorului SA „Glass Container Company”, actul contestat fiind emis în lipsa unui aviz de deconectare, care trebuia adus la cunoștința reclamantei cu cel puțin 5 zile calendaristice înainte de data preconizată pentru deconectare. Mai mult decât atât, reclamanta a precizat că, potrivit Regulamentului avizul de deconectare se expediază sau se înmânează consumatorului cu cel puțin 5 zile calendaristice înainte de data preconizată pentru deconectare, însă Societatea pe acțiuni „Apă-Canal Chișinău”, contrar prevederilor acestuia, a indicat în actul de deconectare a instalațiilor de utilizare - termenul de 24 ore. Reieșind din acțiunile descrise supra și actele emise de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău”, a considerat reclamanta că operatorul a acționat contrar prevederilor legale și folosindu-se de poziția dominantă pe piață exercită presiuni excesive și neîntemeiate în raport cu consumatorul Societatea pe acțiuni „Glass Container Company”.

Totodată, reclamanta a specificat că, nu are nici o datorie debitoare pentru serviciul de alimentare cu apă și canalizare, or, suma de 7865,65 lei invocată în actul de deconectare din 20 noiembrie 2018 a fost achitată de consumator încă pe data de 14 noiembrie 2018.

Privitor la datoria de 210615,79 lei și penalitatea în sumă de 3139,34 lei, pentru serviciul de preepurare a apelor uzate, reclamanta nu o recunoaște, deoarece aceasta a fost calculată în mod ilegal și fraudulos din motivele invocate în cererea de chemare în judecată. Factura fiscală nr. AAF 314876 din 31 octombrie 2018 cu privire la achitarea sumei de 213755,13 lei a fost eliberată pentru a achita tarife diferențiate pentru depășirea concentrațiilor maxime admisibile în apele uzate (CMA), fiind emisă în temeiul contractului nr. 565533 din 15 noiembrie 2012.

Reclamanta a subliniat că, între Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” și Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” nu există încheiat și nici nu a existat un contract cu nr. 565533 din 15 noiembrie 2012, prin care se denotă ilegalitatea și caracterul abuziv a facturii nr. AAF 314876 din 31 octombrie 2018.

A susținut că, între Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” și Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company”, într-adevăr, la data de 07 iulie 2010 a fost încheiat contractul nr. 20-13/18085 privind recepționarea și preepurarea apelor uzate cu concentrații majorate de poluanți.

Potrivit pct. 2.1. al contractului, obiectul acestuia era că Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” recepționează și epurează apele uzate deversate de la „Client” cu concentrații majorate ale poluanților, până la indicii concentrațiilor maxim admisibile (CMA) ale substanțelor poluante.

La capitolul 4 din contract era reglementată modalitatea de calcul a plății și anume, calculul plății pentru recepționarea și epurarea apelor uzate deversate de la „Client” cu concentrații majorate ale poluanților se efectuează, lunar, pentru volumul de ape uzate deversate prin intermediul evacuatoarelor din str. Uzinelor, 201, mun. Chișinău cu coeficientul 0,35 la tarif.

La 27 martie 2017, a recepționat scrisoarea nr. 1200/3745 din 23 martie 2017 prin care, agentului economic i-a fost adus la cunoștință faptul că: începând cu 01 mai 2017, contractul privind recepționarea și preepurarea apelor uzate cu concentrații majorate de poluanți nr. 20-13/18085 din 07 iulie 2010 - se reziliază.

Totodată, pârâtul a atenționat reclamanta, că din 01 mai 2017, raporturile de recepționare și evacuare a apelor uzate vor fi reglementate suplimentar prin semnarea unui acord bilateral, întocmit în conformitate cu prevederile legislației mediului, inclusiv Regulamentul privind cerințele de colectare, epurare și deversare a apelor uzate în sistemul de canalizare și/sau în corpuri de apă pentru localitățile urbane și rurale, aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 950 din 25 noiembrie 2013, în care vor fi stabilite condițiile de deversare a apelor uzate în sistemul public de canalizare”.

Astfel, contractul nr. 20-13/18085 din 07 iulie 2010 care prevedea recepționarea și epurarea apelor uzate deversate de la „Client” cu concentrații majorate ale poluanților a fost reziliat în mod unilateral de operator, iar un acord bilateral suplimentar ce va reglementa tariful diferențiat cât și modalitatea/condițiile de calculare a acestuia nu a fost încheiat.

În opinia reclamantei, Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” nu are dreptul să calculeze plăți, să elibereze facturi și să încaseze tarife majorate (diferențiate) pentru recepționarea și epurarea/preepurarea apelor uzate deversate (CMA).

A precizat că, este eronată mențiunea pârâtului că tariful diferențiat urmează a fi calculat în baza contractului cu nr. 565533 din 15 noiembrie 2012, cât și eliberarea facturilor se efectuează în baza acestui act juridic, deoarece nu există încheiat nici un contract între agentul economic și operator.

Reclamanta a reiterat că unicul contract în vigoare, încheiat între reclamantă și pârât este contractul nr. 5-655-33 din 30 iunie 1999 pentru livrarea și recepționarea apelor uzate, însă care, nu reglementează condiții privind aplicarea tarifelor diferențiate, respectiv nu sunt reglementate metode/condiții de calculare și stabilire a acestuia. Mai mult decât atât, după rezilierea unilaterală a contractului nr. 20-13/18085 din 07 iulie 2010 care prevedea recepționarea și epurarea apelor uzate deversate de la „Client” cu concentrații majorate ale poluanților, unicul contract care prevedea prestarea unor asemenea servicii, Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău”, în mod abuziv și ilegal a început să calculeze plățile după noua metodologie de calcul a apelor uzate cu concentrații majorate de poluanți.

Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” a opinat că noua metodologie a stârnit largi critici din partea societății civile și a agenților economici privind lipsa de legalitate și previzibilitate a Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cât și necesitatea perfecționării cadrului de reglementare în acest domeniu la adoptarea astfel de decizii.

A susținut că Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” a emis facturi ilegale și incorecte, care au aptitudinea de a induce consumatorii finali în eroare, dat fiind faptul că au fost emise pentru servicii care nu sunt prevăzute în clauzele contractuale a contractului nr. 3-475-33 din 05 noiembrie 2002 și care de facto nu au fost prestate de către pârât. Contractul nr. 3-475-33 din 05 noiembrie 2002, privind livrarea și recepționarea apelor uzate încheiat între agentul economic și Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” careva indici normativi nu se regăsesc, prin urmare, reieșind din lipsa clauzelor contractuale în contractul nr. 3-475- 33 din 05 noiembrie 2002, încheiat între reclamantă (agentul economic) și pârât (Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău”), privind indicii normativi (condițiile

de deversare), operatorul urma să aplice normele din Legea nr. 1540-XIII din 25 februarie 1998 privind plata pentru poluarea mediului, în care este prevăzut în mod expres, prin prisma art. 14 că plata pentru poluarea mediului se face la bugetul de stat, însă contrar acestor prevederi legale Societatea pe Acțiuni „Apă - Canal Chișinău” a aplicat Legea nr. 303 din 13 decembrie 2013 privind serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare, cu scopul de a încasa plățile pentru depășirea concentrației maxim admisibile de poluanți în apele uzate evacuate, în contul său.

Conform art. 22 alin. (18) din Legea nr. 303 din 13 decembrie 2013 privind serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare, Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” urma să aplice față de agentul economic prevederile Legii nr. 1540 din 25 februarie 1998 privind plata pentru poluarea mediului, întrucât contractul nr. 3-475-33 din 05 noiembrie 2002 privind livrarea și recepționarea apelor uzate, nu prevede indicii normativi (condițiile de deversare) și nu există un contract de recepționare și epurare a apelor uzate cu concentrații majorate de poluați. Serviciul menționat în facturile fiscale, în baza cărora se percepe tariful diferențiat, în fapt nu este prestat de către Societatea pe Acțiuni „Apă - Canal Chișinău”.

Reclamanta a susținut că Societatea pe Acțiuni „Apă -Canal Chișinău” a comis un abuz de poziție dominantă prin aplicarea tarifului diferențiat pentru serviciul de recepționare în sistemul municipal de canalizare a apelor uzate de la agentul economic, prin urmare a încălcat prevederile art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea nr. 183 din 11 iulie 2012.

Potrivit răspunsului Inspectoratului Ecologic de Stat, se constată că din partea operatorului nu a fost depusă nici o cerere privind aprobarea autorizației de racordare la sistemul de canalizare a agentului economic Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company”.

Potrivit răspunsului nr. 1200/17368 din 30 noiembrie 2017 al Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” adresat Ministrului Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului al Republicii Moldova se constată că, nu este o formulă de calcul a tarifelor diferențiate stabilită într-un act, iar calculul efectuat de către părât este unul unilateral, fără a fi discutat cu agentul economic.

Prin urmare, factura fiscală nr. AAF 314876 din 31 octombrie 2018 a fost emisă în mod ilegal, abuziv și fără nici un suport juridic, or, la moment între părți nu există încheiat nici un contract privind recepționarea și preepurarea apelor uzate cu concentrații majorate de poluanți, care să prevadă în mod expres modalitatea de calcul pentru recepționarea și epurarea apelor uzate deversate de la client cu concentrații majorate ale poluanților.

La 19 februarie 2019, reprezentantul reclamantei Victoria Gonciaruc, în cadrul ședinței de judecată, a solicitat anexarea cererii de concretizare a acțiunii de bază, reiterând cele invocate inițial în cererea de chemare în judecată. Suplimentar a menționat că potrivit pct. 1.11, pct.12.2.2., pct. 6.18, pct.6.3.1., pct.6.3.4, pct. 10.7. al Regulamentului de organizare și funcționare a serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare din municipiul Chișinău, aprobat prin Decizia Consiliului municipal nr. 5/4 din 25 martie 2008, operatorul nu are dreptul să aplice, să calculeze și să solicite spre încasare tarife diferențiate (CMA) în lipsa unui contract, obiectul căruia în mod obligatoriu ar trebui să fie recepționarea și

preepurarea apelor uzate deversate de la „Client” cu concentrații majorate de poluanți, până la indicii Concentrațiilor Maxim Admisibile (CMA) ale substanțelor poluante, care va prevedea în mod expres modalitatea de calcul pentru recepționarea și epurarea apelor uzate deversate de la client cu concentrații majorate ale poluanților. Or, în lipsa unui astfel de contract, urmează a fi aplicate prevederile art. 22 alin. (18) din Legea privind serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare nr. 303 din 13 decembrie 2013, iar în lipsa acestor clauze în contractul obligatoriu - conform modalității stabilite prin Legea nr. 1540-XIII din 25 februarie 1998 privind plata pentru poluarea mediului și prin alte acte legislative în vigoare.

Reclamanta a menționat că, potrivit Hotărârii nr. 203 din 19 mai 2017 privind aprobarea tarifelor pentru serviciul public de alimentare cu apă, de canalizare și epurare a apelor uzate prestat de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău”, s-a hotărât aprobarea tarifelor pentru serviciul public de alimentare cu apă potabilă prestat de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău: pentru consumatorii casnici în mărime de 8,65 lei/m³; pentru consumatorii noncasnici în mărime de 13,29 lei/m³. Totodată, a fost aprobat tariful pentru serviciul public de alimentare cu apă tehnologică prestat de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” în mărime de 8,86 lei/m³ și pentru serviciul public de canalizare și de epurare a apelor uzate prestat de operator : pentru consumatorii casnici în mărime de 2,04 lei/m³; pentru consumatorii noncasnici în mărime de 11,17 lei/m³.

Prin urmare, agentul economic a susținut că, în legislația în vigoare nu se regăsesc tarifele adoptate de organele administrației publice pentru calcularea tarifului diferențiat pentru depășirea concentrațiilor maxime admisibile în apele uzate, respectiv se constată că Societatea pe Acțiuni „Apă Canal Chișinău” a stabilit în mod unilateral careva tarife, care nu au fost aprobate de nimeni, care nu au fost publicate și aduse la cunoștința agenților economici. Mai mult decât atât, pârâțul a reziliat contractele care le-a avut încheiate cu agenții economici, obiectul cărora era recepționarea și epurarea apele uzate deversate de la „Client” cu concentrații majorate ale poluanților, până la indicii concentrațiilor maxim admisibile (CMA) ale substanțelor poluante, cu indicarea modului de calculare a tarifului diferențiat, cuantumul acestuia.

Respectiv, în lipsa unui contract Societatea pe Acțiuni „Apă Canal Chișinău” nu are dreptul să aplice tarife diferențiate agenților economici, mai mult decât atât, aceste tarife nici nu sunt reglementate prin legislația în vigoare, fapt ce face ca tarifele diferențiate să fie stabilite în mod unilateral, abuziv și ilegal, fără a fi respectat principiul echității și transparenței tarifare, fiind admisă discriminarea agenților economici.

La 11 aprilie 2019, prin intermediul cancelariei, reprezentantul reclamantei, avocat stagiar Stati Cristina, a depus cererea de majorare a pretențiilor prin care suplimentar a solicitat anularea facturii fiscale nr. AAF 314876 din 31 octombrie 2018. Suplimentar, s-a indicat că contrar pct. 121 al Regulamentului cu privire la serviciul public de alimentare cu apă și canalizare din 25 martie 2016, pârâțul a prezentat consumatorului spre achitare penalități de întârziere în aceeași factură fiscală cu datoria lunară, în acest sens fiind încălcat principiul transparenței.

În susținerea poziției sale, reclamanta a notat că, la 25 iunie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Farm Meat Processing” a adresat către Societatea pe Acțiuni „Apă Canal Chișinău” o interpelare prin care a solicitat mai multe informații cu privire la modul de prelevare a probelor la ape uzate, dar și numărul agenților economici care sunt deserviți de reclamant comparativ cu numărul agenților economici de la care sunt prelevate probe la apele uzate.

Prin răspunsul nr. 1200/8332 din 10 iulie 2018, Societatea pe Acțiuni „Apă Canal Chișinău” a menționat că 1) Societatea pe Acțiuni „Apă Canal Chișinău” furnizează servicii reglementate de Legea nr. 303 din 13 decembrie 2013, în bază de contract la 12.068 de persoane juridice (inclusiv gestionari ai fondului locativ, consumatori noncasnici (persoane juridice) care nu sunt racordați la rețelele de canalizare). 2) în perioada 1 ianuarie 2018-1 iunie 2018 au fost prelevate probe de ape uzate de la 591 persoane juridice. 3) Laboratorul de ape uzate agenți economici (LAUAE) al Societății pe Acțiuni „Apă Canal Chișinău” efectuează lunar câte 2000 de analize de laborator a apelor uzate. 6) în perioada 1 ianuarie 2018-1 iunie 2018 au fost emise 4.394 facturi fiscale pentru servicii de canalizare în cazul depășirii CMA cu aplicarea tarifului diferențiat, (câte o factură fiscală pentru fiecare consumator, lunar). 8) Numărul total de consumatori - persoane juridice, cărora li se expune spre plată exclusiv servicii de alimentare cu apă și de canalizare și cărora nu le sunt înaintate spre plată facturi fiscale pentru servicii de canalizare în cazul depășirii normativelor CMA, cu aplicarea tarifului diferențiat este de 11.259 persoane juridice”.

În acest context, reclamanta a explicat că Societatea pe Acțiuni „Apă Canal Chișinău” aplică o practică discriminatorie privind prelevarea probelor la apele uzate, emiterea facturilor fiscale și încasarea tarifelor diferențiate pentru depășirea normativelor CMA față de un număr limitat de persoane juridice, or acest fapt este demonstrat prin însuși răspunsul nr. 1200/8332 din 10 iulie 2018 al Societății pe Acțiuni „Apă Canal Chișinău”.

La 24 mai 2019, prin intermediul cancelariei, avocata reclamantei Stati Cristina a depus cererea de majorare a pretențiilor prin care a invocat că pârâtul a mai eliberat în adresa agentului economic încă o factură fiscală nr. AAG 1185937 din 27 februarie 2019 și nr. AAG 3088175 din 29 martie 2019, pe care le contestă.

La 29 martie 2019, Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” a emis și factură fiscală nr. AAG 3088175, care de asemenea are același obiect și temei de apariție ca și cele menționate supra.

În susținerea cererii de majorare, a menționat că pârâtul nu dispune de o metodologie de calcul pentru a calcula plățile pentru recepționarea și evacuarea apelor uzate cu concentrații majorate de poluanți la tarife diferențiate (CMA), or, pârâtul în mod unilateral, abuziv și ilegal a aplicat un tarif diferențiat, cât și un coeficient tarifar în quantum divers, fără a indica anumite criterii clare cum acesta a fost calculat – fapt ce face ca prestația în baza căreia se solicită încasarea datoriei să nu poate fi determinabilă în conformitate cu art. 774 alin. (3) Cod Civil.

Reclamanta a solicitat anularea răspunsului din 17 decembrie 2018 a Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea actului de deconectare a instalațiilor de utilizare din 20 noiembrie 2018; răspunsului din 17 decembrie 2018 a Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cu privire la

anularea facturii fiscale nr. AAF 314876 din 31 octombrie 2018; răspunsului din 13 martie 2019 a Societății pe Acțiuni „Apă - Canal Chișinău” cu privire la anularea facturii fiscale nr. AAF 9419238 din 29 ianuarie 2019; răspunsului din 16 aprilie 2019 a Societății pe Acțiuni „Apă - Canal Chișinău” cu privire la anularea facturii fiscale nr. AAG 1185937 din 27 februarie 2019; răspunsului din 14 mai 2019 a Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea facturii fiscale nr. AAG 3088175 din 29 martie 2019; anularea facturii fiscale nr. AAF 314876 din 31 octombrie 2018, facturii fiscale nr. AAF 9419238 din 29 ianuarie 2019, facturii fiscale nr. AAG 1185937 din 27 februarie 2019, facturii fiscale nr. AAG 3088175 din 29 martie 2019, emise de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” în privința Societății pe Acțiuni „Glass Container Company”, anularea actului de deconectare a instalațiilor de utilizare din 20 noiembrie 2018 a Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” și constatarea inexistenței dintre Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” și Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” a raportului juridic privind recepționarea și evacuarea apelor cu concentrații majorate de poluanți la tarife diferențiate (CMA).

Prin hotărârea din 09 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company”. S-au anulat răspunsurile Societății pe Acțiuni „Apă - Canal Chișinău” din 17 decembrie 2018 la cererea prealabilă depusă de Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” la data de 21 noiembrie 2018 cu privire la anularea actului de deconectare a instalațiilor de utilizare din 20 noiembrie 2018; din 17 decembrie 2018 la cererea prealabilă depusă de Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” la data de 26 noiembrie 2018 cu privire la anularea facturii fiscale nr. AAF 314876 din 31 octombrie 2018; din 13 martie 2019 la cererea prealabilă înaintată de Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” la data de 18 februarie 2019 cu privire la anularea facturii fiscale nr. AAF 9419238 din 29 ianuarie 2019; din 16 aprilie 2019 la cererea prealabilă înaintată de Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” la data de 01 aprilie 2019 cu privire la anularea facturii fiscale nr. AAG 1185937 din 27 februarie 2019; din 14 mai 2019 la cererea prealabilă înaintată de Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” la data de 02 mai 2019 cu privire la anularea facturii fiscale nr. AAG 3088175 din 29 martie 2019. S-a anulat factura fiscală nr. AAF 314876 din 31 octombrie 2018, factura fiscală nr. AAF 9419238 din 29 ianuarie 2019, factura fiscală nr. AAG 1185937 din 27 februarie 2019, factura fiscală nr. AAG 3088175 din 29 martie 2019, emise de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” în privința Societății pe Acțiuni „Glass Container Company”. S-a anulat actul de deconectare a instalațiilor de utilizare din 20 noiembrie 2018 emis de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” în privința Societății pe Acțiuni „Glass Container Company”. În rest, pretențiile reclamantului s-au respins ca neîntemeiate.

Invocând ilegalitatea hotărârii instanței de fond, la 4 august 2020, Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” a declarat apel asupra hotărârii din 09 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 06 august 2020, Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” a declarat apel (nemotivat) asupra hotărârii din 09 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Prin încheierea din 18 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a declarat inadmisibil apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” asupra hotărârii din 09 iulie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, pe motiv că motivarea apelului nu a fost depusă în termenul stabilit de art. 232 alin. (2) din Codul administrativ.

Prin decizia din 18 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul Societății pe Acțiuni „Apă Canal Chișinău” și menținută hotărârea din 09 iulie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani.

Instanța de apel a notat că Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” nu și-a îndeplinit obligația de a informa consumatorii, într-un termen de o lună la data emiterii Ordinului nr. 20, despre condițiile și acțiunile care urmează să le întreprindă la deversarea apelor uzate în canalizarea municipală, în vederea respectării indicilor de calitate a apelor uzate deversate, fapt care probează suplimentar că Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” a omis să încheie cu intimata/reclamanta un nou contract privind recepționarea și preepurarea apelor uzate cu concentrații majorate de poluanți.

Curtea de Apel Chișinău a relevat că între Societatea pe Acțiuni „Apă Canal Chișinău” și Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company”, la capitolul epurării apelor uzate cu concentrații majorate de poluanți, a existat un singur contract privind recepționarea și epurarea apelor uzate cu concentrații majorate de poluanți din 01 iulie 2010, în care a fost stabilită modalitatea de calcul, coeficientul, și condițiile de plată pentru serviciul recepționarea și epurarea apelor uzate, care a fost reziliat unilateral de către SA „Apă-Canal Chișinău”. Astfel, reieșind din prevederile Legii privind serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare nr. 303 din 13 decembrie 2013 și circumstanțele stabilite, rezultă că între părți nu există contract în acest sens și nu este clară metodologia calculului efectuat, or, contractul din 30 iunie 1999 nu reglementează tariful diferențiat și nici modalitatea de calculare a acestuia.

Instanța de apel a concluzionat că pentru justa soluționare a litigiului este relevantă și decizia nr. APD-35/17-64 din 13 septembrie 2019 a Consiliului Concurenței, potrivit căreia, Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” i-a fost aplicată amendă pentru încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea concurenței nr. 183 din 11 iulie 2012, prin aplicarea diferențiată arbitrară a coeficienților la stabilirea tarifelor diferențiate/plăților suplimentare pentru depășirea CMA în apele uzate evacuate.

Respectiv, Curtea de Apel Chișinău a ajuns la concluzia că obiectul litigiului îl constituie legalitatea facturilor fiscale, dar nu obligația Societății pe Acțiuni „Glass Container Company” de a nu admite deversarea în sistemul public de canalizare, ape uzate cu depășirea normativelor concentrațiilor maxim admisibile, stabilite în anexa nr. 1 la Regulamentul privind cerințele de colectare, epurare și deversare a apelor uzate în sistemul de canalizare și/sau în emisari de apă pentru localitățile urbane și rurale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 950 din 25 noiembrie 2013.

La 4 martie 2021, Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău”, prin intermediul poștei electronice, a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 2

martie 2021 a Curții de Apel Chișinău, iar la 14 mai 2021, a depus motivarea recursului (vol. IV, f.d. 43-44, 55-61).

Recurenta a invocat că norma art. 22 alin. (18) al Legii privind serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare nr. 303/2013 nu instituie operatorului Societatea pe Acțiuni „Apă –Canal Chișinău” de a încheia cu intimata un contract distinct cu privire la recepționarea și preepurarea apelor uzate cu concentrații majorate de poluanți, dar indică asupra obligativității existenței unui raport juridic de recepționare a apelor uzate, or, acest raport juridic se fondează pe clauzele contractului pentru livrarea apei și recepționarea apelor uzate nr. 5-655-33 din 30 iunie 1999.

În opina recurenteii, instanțele ierarhic inferioare au aplicat eronat prevederile Hotărârii nr. 203 din 19 mai 2017 a Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică privind aprobarea tarifelor pentru serviciul public de alimentare cu apă, de canalizare și epurare a apelor uzate prestat de Societatea pe Acțiuni „Apă – Canal Chișinău” și a Metodologiei de determinare, aprobare și aplicare a tarifelor pentru serviciul public de alimentare cu apă, de canalizare și epurare uzate, aprobată prin Hotărârea Agenției Naționale pentru reglementare în Energetică nr. 741 din 18 decembrie 2014.

Respectiv, recurenta susține că aplică tarifele aprobate de către ANRE, pentru serviciul de canalizare și epurare a apelor uzate agenților economici, în cazul în care acestea respectă normativele concentrației maxime admisibile de poluare a apelor uzate, pe care le deversează în sistemul public de canalizare, conform art. 22 alin. (17) din Legea nr. 303/2013.

Recurenta a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei din 02 martie 2021 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 09 iulie a Judecătoriai Chișinău, sediul Râșcani cu emiterea unei noi decizii prin care cererea de chemare în judecată înaintată de către Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” să fie respinsă, ca neîntemeiată.

La 09 aprilie 2021 în adresa Societății pe Acțiuni „Glass Container Company” a fost expediată copia recursului depus de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău”, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței.

La 26 iulie 2021, Societatea pe Acțiuni „Glass Container Company” a depus referință asupra recursului depus de societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău”, solicitând respingerea acestuia ca fiind neîntemeiat.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 02 martie 2021, însă date despre notificarea acestuia nu există. Decizia motivată din 02 martie 2021

a Curții de Apel Chișinău a fost notificată recurentului la data de 27 aprilie 2021, fapt confirmat prin avizul poștal (vol.IV, f.d.49).

Prin urmare, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că recurentul s-au conformat prevederilor legale și a depus recursul nemotivat la 04 martie 2021, iar cererea de recurs motivată la 14 mai 2021, în termenul prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Societatea pe Acțiuni „Apă–Canal Chișinău”, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudential, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că din Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept. Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus.

Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ.

În context, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în

special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ.

Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău”.

În conformitate cu prevederile art. art. 230, 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu